

CREUS EN LA MÀGIA?

- Tu creus en la màgia? – Va dir el xic de blancs cabells enfront d’ell.
- No, però tinc la sensació que vas a intentar canviar la meua idea – Murmurà entretancant els ulls el més alt.
- Ho veus? Ja has esbrinat el futur – Va riure divertit el contrari agafant-lo de la mà al pèlnegre, el qual a tansols bufà baixet.

Sota una blanca boira, els dos xics es van adintrar en un estrany bosc, del qual eixien grunyits i sorolls de distintes espècies d’animals, amb ales, banyes, i ulls de colors inimaginables.

-Solta’m ja – Es va queixar Daryan fent un aspavent aconseguint la llibertat desitjada – Oi – es va parar de sobte en mig de l’espessa boira. No podia veure res i això l’inquietava – Keryn? – Mirà en totes direccions sense saber cap a on anar – M’escoltes...? – Les seues paraules es tallaren al veure el xic de pèl blanc a uns metres davant d’ell – Ey! – Es va apropar uns passos a ell i el contrari va estendre una mà cap a ell, somrient ampliament i il·luminant tot en l’acte.

Lo pròxim que va veure Daryan a l’obrir els ulls, va ser que es trobava a la seua habitació amb la potent llum del Sol entrant per la finestra. Havia sigut un simple son?

El pèlnegre va passar una mà per la seua cara, intentant aclarir la seua ment, i es va alçar del llit disposat a anar a treballar. Eren les 5:30 de la matinada i dintre d’una hora hauria d’estar al col·legi per fer-se càrrec dels seus xicotets alumnes.

Després de desdejunar-se veloçment, en menys del que esperava estava obrint la porta de la seua classe i esperant que els xiquets i xiquetes el saludaren amb un enorme somriure. En aquell moment, el record de per què havia decidit ser mestre d’infantil inundà la seua ment. Veure tots els dies els lluents somriures en els rostres dels xiquets i fer que es sorprenguessin amb qualsevol cosa nova per a ells, per xicoteta que fora, i que sempre acabaren rient i amb les sues galtes vermelles. Això era el que Daryan més estimava de tot el món.

Després de rebre alguns comentaris dels pares i escoltar varies voltes “Eres un mestre molt jove” “Espere que tingues bones idees i que cuidis bé del meu fill”, va entrar a la classe mentres era observat per vint parells d’ulls que apenes parpellejaven mirant cada pas que donava el seu mestre.

- Bon dia menuts – Girà lentament per mirar els seus alumnes –. Sóc el vostre nou professor, el meu nom és Daryan – Va somriure i va veure com el seu somriure es contagiava als nens, que somrigueren cada vegada més i començaren a parlar amb paraules a mig dir i gesticulant exageradament.

El dia va ser tranquil, els nens, recentment tornats de les vacances, teninen ganes de pintar i de tacar les caretes dels seus companys amb montons de colors. Quan va arribar l’hora de l’eixida, Daryan es va quedar junt amb els seus alumnes fins que poc a poc els pares van anar arribant i se’ls portaven preguntant pel seu dia. Quedant ja només dos xiquetes per anar-se’n, alguna cosa crida l’atenció del pèlnegre. Entre la gent, una cabellera blanca esquivava a les persones i intentaba anar fins on estaven els xiquets.

Daryan va seguir amb la mirada cadascun dels passos del que pareixia ser el xic del seu somni, i es va sorprendre quan una de les xiquetes que tenia al seu costat va córrer en direcció cap a ell i es va perdre entre la multitud del pares i mares. Va intentar veure millor al pèlblanc, però no es podia allunyar de la xicoteta nena que tenia al seu costat per poder verificar si es tractava del xic del seu somni. L’únic que va poder veure, fou com d’esquenes, la nena i el xic s’allunyaven parlant animadament.

La resta del dia, després de tornar del col·legi i de menjar i passar la vesprada fins a les 17:30 amb els seus xicotets de classe, Daryan no va deixar de pensar en el xic. Per la vesprada, la nena que havia corregut fins al pèl blanc eixa mateixa matinada no havia anat a classe, la qual cosa li va estranyar. Hauria estat la seua imaginació, o verdaderament havia vist a Keryn aquella matinada?

Va passar una setmana i tras tots els dies, exceptuant el cap de setmana, d'haver anat i complit la seua tasca com a mestre i haver-se rigut junt als seus alumnes per les idees que tenien a cada moment, es trobava de nou en divendres, eixint a mig dia del col·legi i caminant amb el destí marcat de nou fins al seu xicotet pis.

Quan es disposava a obrir la porta del pati del seu edifici, el reflex d'una cabellera blanca en la porta de cristal va fer que es girara bruscament i xocara contra una xica de llarga cabellera blanca.

- Ho sent – Va tartamudetjar ajudant a la xica a aixecar-se.
- No passa res – La xica es va tocar el cap pel colp rebut i mig somrigué intentant tranquil·litzar el contrari.
- De segur que hi estàs bé? – Va insistir el pèl negre al veure la ganyota de la xica.
- Sí, no et preocupes – Va seguir caminant i es va acomiadar del xic amb la mà.
- Cada dia estic més boig – murmurà per a ell mateix Daryan.

I de sobte el tornà a veure, el xic pèl blanc el mirava des del carrer d'enfront.

- Tu... - Va murmurar corrent cap al xic creuant la carretera sense mirar i per poc no fou atropellat per un cotxe.

Es va parar enfront al pèl blanc i el va mirar als ulls, un verd i l'altre blau.

- Keryn – Va dir Daryan en veu baixa amb llàgrimes als ulls – Tu... No te'n vagis... Altra vegada no... - Es va abraçar al contrari i va recolzar el cap en l'espatlla del contrari, una cosa que pensava que mai tornaria a succeir –. No te'n vagis... - murmurà amb un nus en la gola.
- Daryan... - Murmurà el pèl blanc amb la veu entretallada però tranquil –. No t'afertes més a mi – Va allunyar-se una mica del contrari per a què el mirara als ulls–. Ja no pots fer res – Va somriure amb tristesa i va besar la mà del seu estimat –. Sempre seràs l'amor de la meua vida... Però el meu temps no es pot allargar més – El seu cos va començar a desaparèixer davant dels ulls de Daryan, qui li va sostenir la mà amb força.
- T'estime, no plores més per mi, per favor.
- T'estime – Va parlar amb llàgrimes als ulls – Mai t'oblidaré –. Es va agenollar en el carrer sentint com les seues forces l'abandonaren.

El pèl negre va veure el mateix resplendor després de veure com el seu estimat somreia i es va despertar de sobte, però esta vegada es trobava en front de l'arbre en el qual va soterrar les cendres de Keryn, i on al tronc de l'arbre estava el nom de la xicoteta nena que pensaven adoptar, Soe.

I allí va ser quan va comprendre que el que el seu estimat volia dir en tots els seus somnis passats era el seu últim adéu. L'adéu d'una vida que havia sigut tallada abans de temps i que l'únic que volia en el seu últim respir és que el més important per a ell és que fora feliç tot i la seua absència.

.

.

.

- Creus en la màgia?

Això fou el que li va preguntar la primera vegada que es van veure.

- No digues ximpleries, això sols són contes que s'inventa la gent.